

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **X. X.**, narozený dne X
státní příslušnost Moldavská republika
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1568/1, 100 00 Praha

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 6. 2021, č. j. CPR-15435-2/ČJ-2021 - 930310-V242

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. R.

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 6. 2021, č. j. CPR-15435-2/ČJ-2021-930310-V242 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 17. 4. 2021, č. j. KRPA-94274-11/ČJ-2021-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovena doba dvou let, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování, zároveň byla stanovena doba k vycestování z území do 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí dle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

II. Žalobní body

2. Rozhodnutím žalovaného byl žalobce zkrácen na svých právech, když správní orgány nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti, v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a dále si neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí. Nebylo dostatečně prokázáno, že by se žalobce nacházel na území České republiky (dále jen „ČR“) nelegálně. Není pravdou, že by žalobce naposledy vstoupil na území schengenského prostoru 15. 7. 2020, není pravdou, že na území pobýval nepřetržitě od tohoto data. Nebylo prokázáno, že by žalobce překročil povolenou dobu pobytu 90 dnů. Závěr žalovaného, že žalobce na území ČR žalobce pobýval bez oprávnění od 13. 10. 2020 do 17. 4. 2021 tak není správný. Při pobytové kontrole se žalobce na území ČR zdržoval legálně, a to právě jako držitel moldavského biometrického pasu. Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný nesprávně zjistil skutkový stav věci.
3. Správní orgán I. stupně nemohl mít dostatečný časový prostor pro posouzení všech aspektů správního řízení, když dne 17. 4. 2021 bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění a hned bylo vydáno napadené rozhodnutí o správním vyhoštění. Je evidentní, že správní orgán I. stupně nemohl řádným způsobem zjistit skutkový stav věci.
4. Žalobce nesouhlasí se závěrem správního orgánu o možnosti vycestovat do domovské vlasti. Důvodem tohoto nesouhlasu je fakt, že v Moldavské republice je katastrofální ekonomická situace, množí se případy vražd, není zde bezpečno pro civilní obyvatelstvo, s ohledem na poslední vývoj se nejedná o demokratickou zemi.
5. Podle žalobce nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí, jímž bylo žalobci podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce dvou let, též nebyly splněny podmínky pro

vydání napadeného rozhodnutí, kterým se současně podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovuje doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 20 dnů od nabytí právní moci tohoto napadeného rozhodnutí.

6. Žalobce též obecně namítal porušení § 3, § 50 odst. 2 a § 2 odst. 1, 3, 4 správního řádu.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považoval za podrobné, přezkoumatelné a podložené relevantními podklady. Protiprávní jednání žalobce bylo náležitě zjištěno. Ve svém postupu neshledal žádné pochybení, navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
9. Prvostupňové rozhodnutí vychází ze zjištění, že cizinec pobýval na území ČR v období od 13. 10. 2020 do 17. 4. 2021 bez platného oprávnění k pobytu. Proti rozhodnutí podal cizinec odvolání, ve kterém uvedl, že nebylo nade vší pochybnost prokázáno, že by se žalobce nacházel na území ČR nelegálně, v době pobytové kontroly zde byl na základě oprávnění, které má jako držitel moldavského pasu. Správní orgán I. stupně nemohl mít dostatečný časový prostor pro posouzení všech aspektů správního řízení. Žalobce nesouhlasil se závěrem správního orgánu o možnosti vycestovat do své domovské vlasti, z důvodu katastrofální ekonomické i bezpečnostní situace. Podle žalobce nebyly splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění. Žalobce též obecně namítal porušení § 3, § 50 odst. 2 a § 2 odst. 1, 3, 4 správního řádu.
10. Žalovaný jako odvolací orgán přezkoumal napadené rozhodnutí a průběh správního řízení vedeného správním orgánem I. stupně. K odvolacím námitkám uvedl, že vytýkané protiprávní jednání cizince bylo vymezeno zákonným způsobem a bylo správně definováno jako naplňující skutkovou podstatu vymezenou ustanovením § 119 odst. 1 písm. b) bodem 4 zákona o pobytu cizinců. O protiprávnosti pobytu cizince na území ČR není pochyb.
11. Kontrolou cestovního dokladu bylo zjištěno, že cizinec naposled vstoupil na území schengenského prostoru dne 15. 7. 2020 a po celou dobu na jeho území pobýval, čímž překročil povolenou délku pobytu pro bezvízový styk o 187 dní. Do protokolu o výsledku účastníka správního řízení cizinec uvedl, že dne 15. 7. 2020 vstoupil na území schengenského prostoru na základě svého biometrického dokladu a téhož dne přicestoval do ČR za prací, od té doby pobývá v ČR. Při výsledku uvedl, že si byl vědom nelegálnosti pobytu, vycestovat však nechtěl kvůli práci. Datum přicestování vyplývá též z kopie cestovního dokladu – vstupního razítka. Výstupní razítko v cestovním dokladu není. Cizinec na území schengenského prostoru vstoupil dne 15. 7. 2020, od tohoto data zde mohl pobývat 90 dnů, tj. do 12. 10. 2020.

12. K námitce, že bylo rozhodnuto tentýž den, co bylo řízení zahájeno, žalovaný odkázal na ust. § 169t odst. 11 zákona o pobytu cizinců, kdy rozhodnutí o správním vyhoštění policie vydá ve lhůtě 7 dnů ode dne zahájení řízení. Vzhledem k zásadě rychlosti a hospodárnosti řízení správní orgány vyřizují věci zbytečných průtahů a úkony činí v zákonem stanovené lhůtě nebo ve lhůtě přiměřené. Z dikce citovaného ustanovení vyplývá, že není nezákonným postupem, pokud je o meritu věci rozhodnuto ještě v den zahájení řízení. Správní orgán I. stupně přitom zjistil náležitě skutečný stav věci a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady a zjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch cizince, rovněž tak byla cizinci v řízení poskytnuta potřebná součinnost, když mu byla ve smyslu ustanovení § 36 správního řádu dána možnost navrhnout důkazy a činit jiné návrhy, vyjádřit v řízení své stanovisko a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.
13. K námitce nemožnosti vycestovat do vlasti žalovaný uvedl, že cizinec v průběhu správního řízení uvedl, že v případě vycestování do Moldavska mu nebrání žádné překážky, ani tam nebude ničím ohrožen. V rámci řízení o správním vyhoštění cizinec neuvedl, a ani odvolací orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla cizinci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma. Cizinec disponuje platným cestovním dokladem, není proto ani důvod, proč by měl mít se státními orgány při návratu jakékoli potíže. Žalovaný též uvedl, že je mu z rozhodovací činnosti známa aktuální Informace OAMP MV ČR Moldavsko – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 6. 4. 2021, ze které jednoznačně vyplývá, že od listopadu 2020 je prezidentkou M. S. a bezpečnostní situace v zemi je stabilní a v zemi neprobíhá žádný vnitřní ani vnější ozbrojený konflikt. Situace na tzv. administrativní hranici mezi územím kontrolovaným centrální vládou a samozvanou republikou Podněstří zůstávala relativně stabilní. Moldavsko je zemí, jejíž právní předpisy neumožňují udělit trest smrti za žádný trestný čin. Moldavsko je od 2. března 1992 členem Organizace spojených národů a přistoupilo k základním úmluvám v oblasti lidských práv a základních svobod, která jsou v zemi dodržována. Odvolací orgán proto neshledal, že by případné vycestování cizince do země jeho státní příslušnosti představovalo rozpor s mezinárodními závazky ČR.
14. Další námitky o porušení předpisů byly pouze blanketní a nelze na ně reagovat.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou,

po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.

17. K námitce, že nebylo dostatečně prokázáno, že by se žalobce nacházel na území ČR nelegálně, soud uvádí, že tento závěr správních orgánů je důkazně podložený. Žalobce se při pobytové kontrole dne 17. 4. 2021 prokázal platným cestovním dokladem, kde byl vyznačený vstup do schengenského prostoru dne 15. 7. 2020. Jiný doklad opravňující k pobytu žalobce neuvedl, jiné pobytové oprávnění či probíhající řízení o pobytovém oprávnění nebylo lustrací CIS ze dne 17. 4. 2021 zjištěno. Z protokolu o výsledku žalobce ze dne 17. 4. 2021 pak plyne, že žalobce uvedl, že do ČR přicestoval dne 15. 7. 2020, od té doby je zde, přijel za prací. Žalovaný správně uvedl, že od vstupu do schengenského prostoru byl žalobce oprávněn pobývat v tomto prostoru 90 dní. Žalobce pak ani v žalobě netvrdí konkrétní skutečnosti, které by závěr žalovaného vyvracely či zpochybňovaly. Žalobce netvrdí, že by měl platné oprávnění k pobytu, nebo že by byl oprávněn k pobytu bez povolení. Námitka není důvodná.
18. Pokud žalobce tvrdil, že správní orgán I. stupně nemohl mít dostatečný časový prostor pro posouzení všech aspektů správního řízení, časový aspekt sám o sobě není rozhodující, podstatné je, zda se správnímu orgánu podařilo dostatečně objasnit rozhodné skutečnosti. Žalobce v této souvislosti neuvedl, co konkrétně opomněl správní orgán I. stupně zjistit, a jak tedy rozhodnutím v této krátké lhůtě byl žalobce zkrácen na svých právech. Měl-li žalobce na mysli skutečnosti ohledně situace v Moldavsku, správní orgán I. stupně neměl od žalobce žádné indicie, aby se k tomuto obšírněji vyjadřoval, nicméně konstatoval, že jde o bezpečnou zemi původu, sám žalobce při výsledku uvedl, že mu ve vlasti nic nehrozí. Situaci v Moldavské republice se pak k odvolací námitce žalobce podrobně vyjádřil žalovaný na straně 6 napadeného rozhodnutí.
19. Pokud pak žalobce tvrdil, že se nemůže vrátit do své domovské vlasti z důvodu situace ve vlasti, soud konstatuje, že podle § 2 bodu 15 vyhlášky č. 328/2015 Sb. ČR považuje za bezpečnou zemi původu Moldávii s výjimkou Podněstří. Žalobce pochází z obce X., která se nenachází v oblasti Podněstří. Žalobce sám v protokolu o výsledku účastníka řízení uvedl, že mu na ve vlasti nic nehrozí, je to pro něj bezpečná země, plánoval tam brzy vycestovat.
20. Žalovaný zde nepostupoval zcela správně, pokud v rozhodnutí v této souvislosti činil skutková zjištění z Informace OAMP MV ČR Moldavsko – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 6. 4. 2021, aniž by tato informace byla součástí spisu. Soud má nicméně za to, že tyto skutečnosti uváděl žalovaný nad rámec základního odůvodnění, tj. že žalobce neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí v zemi původu, kterou ČR považuje za bezpečnou zemi původu. Zde soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, č. 1749/2009 Sb. NSS, dle kterého označení určité země za bezpečnou zemi původu zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Azs 153/2020-36 ze dne 15. 1. 2021 se tyto závěry uplatní i v posuzování důvodů znemožňujících vycestování

ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Bylo proto na žalobci, aby prokázal, že v jeho případě tato domněnka neplatí. Žalobce však v žalobě žádné konkrétní tvrzení neuvedl, neprokázal dostatečnou míru individualizace, obecný odkaz na špatnou ekonomickou a politickou situaci a kriminalitu, bez konkrétní vazby na osobu žalobce, nepostačuje. Námitku tak soud shledal nedůvodnou.

21. K námitce, že správní orgány porušily § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu, či že nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 a § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, soud konstatuje, že je nelze považovat za řádný samostatný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobkyně odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti“* (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům obecný odkaz na ustanovení správního řádu či zákona o pobytu cizinců, který není nad rámec výše uvedených žalobních bodů podepřen konkrétními skutečnostmi či právní argumentací, nedostojí (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72). Soud se proto těmito námitkami samostatně nezabýval.
22. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
23. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. R.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. srpna 2021

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně